

— Азъ не би ги каралъ. Дошли сме нагरेме. Гости
вътре има. Хлеба, пията, пията! Но отъ насъ ще ви-
дате що се има пясенъ!

Дългоушко седнало съ крака на прозорца. Бѣлко
взиди него, Котаранъ аръа. Бѣлко. Най-отгоре Пѣтлю.
— Ела, азъ ти Стрещна пясенъ ека. Пѣтлю хукурига.
Котаранъ маука, Бѣлко забавува, а пѣтлю Дългоушко
реве отъ ямъ.

Разсѣяни вътре били се събрали. Ревътъ като
жудил, жужели наизлика. Скрили се въ гората.

Дългоушко, Бѣлко, Котаранъ и Пѣтлю се обмѣняли
въ кхши. Загарили вътре голямо трапеза.

— Седайте, другари, да се ждѣмъ! — реви въ Дъл-
гоушко. — Туй се има жоръ. Котко, нѣмъ лопухи, а какъ
на голямата! Бѣнъ сами се ждѣтъ, па ни не смущаватъ!

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — почна въ Котаранчо.
— Туй не се ждѣмъ, да се ждѣмъ! — реви въ Пѣтлю.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Бѣлко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Дългоушко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Котаранчо.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Бѣлко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Дългоушко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Котаранчо.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Бѣлко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Дългоушко.

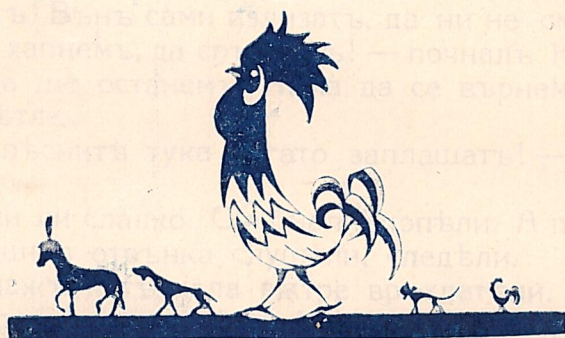
— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Котаранчо.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Бѣлко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Дългоушко.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Котаранчо.

— Да ждѣмъ, да ждѣмъ! — реви въ Бѣлко.

ИЗДАВА „ХЕМУСЪ“